

DIRECTOR

Dr. AUGUSTIN POPA

Redacția și administrația
LAJ, JUD. TÂRNAVA MICĂ

INSERATE:

In șir garmond: 6 Lei. La
publicări repetate după
invoială

REDACTOR

Prof. DUMITRU NEDA

ABONAMENTUL

Pe un an . . . 200 Lei

Pe 6 luni . . . 100 Lei

Pentru străinătate 400 Lei

Unitatea

Foale bisericescă-politică — Apare în fiecare Sâmbătă

Momente

Divina dramă a mântuirii își are momentul culminant în învierea cea de a treia zi. În ea se rezolvă și se încoronează tragedia Calvarului. De aceea minunea din ziua Paștilor rămâne temelie credinții, izvorul nădejilor și farul călăuzitor al vieții creștinești. Învierea lui Hristos nu este, deci, numai dogmă, numai articol din credeu, ci și o mare poruncă: porunca învierii. Suntem datori, trebuie să înviem și noi! Altfel rămânem pe veci în ghiarele morții. Trebuie să ne înținem mereu, din izvoarele nestricăciunii, din Hristos cel ce a rouat din mormânt. Noi nu suntem simpli spectatori ai tragediei de pe Golgota: suntem participanți. Insași viața noastră a fost ținută pe cruce, pentru ca să răsară din nou biruitoare, a treia zi. De aceea sună nu numai ca o mare mângâiere, ci și ca un mare memento creștinescul salut: „Hristos a înviat!“.

*

Nu numai pentru singuratic are valoare și putere această poruncă a învierii, ci și pentru totalitate. Pentru națiuni. Pentru totalitatea națiunilor. Învierea Domnului este și pentru sbuciumul general un îndreptar și o garanție. Avem certitudinea că în uriașul proces al istoriei contemporane, binele, adevărul, spiritul, Dumnezeu va avea câștig de cauză. Chiar această disordine generală, surda amenințare și incertitudine a zilei de mâine, ce este decât un început al biruinții? O sentință de condamnare a principiilor care au prezidat și au provocat această distrămăre: raționalismul, laicismul, materialismul cu diferitele lui înfățișări. Omenirea începe a înțelege că idolii mor și trebuie lăsați să moară. În ceața desorientării generale se ivesc de pe acum razele credinții. Chiar prigoanele giele, sângeroase, la cari este expusă Biserica, sunt un semn bun. Sunt ultimele asalturi ale răului. De aceea atâta disperată înverșunare în ele. — Având siguranța biruinții apropiate, creștinul e dator să lupte și aici, în domeniul public, pentru înviere. Trebuie grăbit procesul învierii sociale, ca să scurțăm suferințele. Trebuie împlântată, cu toată hotărârea, crucea Mântuitorului pe uriașul calvar al durerilor de astăzi, pentru ca să ajungem, cu un ceas mai de vreme, la luminată înviere!

*

În lumina învierii, privim cu senină încredere și destinul Sionului nostru. N'am ieșit încă din săptămâna patimilor. Mai avem de suferit. Dar biruința va fi a noastră. Noi suntem turma mică a Mântuitorului, care nu trebuie să se teamă de nimic: „Indrăzniți... eu am biruit!“ — Și voi veți birui. Faceți însă totul pentru biruință. Un val de viață nouă, de însuflețire să străbată rândurile voastre. Porniți la nouă apostolie! Mobilizare nouă în cadrele Agrului. Presă reorganizată. Credință adâncită. — Iată porunca învierii noastre!

Taina învierii

Temeiul optimismului creștin — O concepție de viață biruitoare și creatoare — Curaj și demnitate în afirmarea adevărului

(=) Paști. Ne stăpânește din nou vraja fainică a vieții, a puterii, a biruinții. În zori, când clopotele cu dangăt prelung înfioară tăcerea, o lume întreagă pare a se ridica din morți. Pornește atunci triumfător peste univers cuvântul magic, în care e concentrat tot dinamismul, tot optimismul creștin: *Hristos a înviat!*

Și nu e decât drept și firesc să fim stăpâniți cu totul de gândul celei mai mari minuni. E firesc că ea să fie centrul întregii liturgii și izvorul supremei bucurii pentru lumea credinții. Căci ce-ar fi creștinismul fără învierea lui Hristos? O teorie fără vlagă; o legendă fără consistență; o pildă de viață omenescă înțeleaptă și eroică. Și atât. În ultima analiză, nimic. Ar putea fi filosofie și morală; n'ar fi însă credință. Ne-ar munci mereu și ne-ar chinui neconținut gândul de dincolo. Osteniți de căutarea zadarnică, ne-am lăsa frânți în brațele fatalismului sombru, a puterii oarbe care n'are inimă și nici vrajă luminătoare. Ori ne-am ameți gândirea, robind-o farmecului naturii și materialismului povarnic. Dar cum se va stămpăra cu noroi setea de infinit a sufletului? — Ori, poate, ne-am ridica până la înțelepciunea deștilor, cari admit pe Dumnezeu-Creatorul; care însă, de atunci, nu-și mai bate capul cu lumea: a făcut mașina și i-a dat drumul să meargă de capul ei. Unde? — Ori, poate, am preferi panteismul, cu nebuloasele lui contradicții și absurdități? Te întorci la politeismul grec, la Wallhala germană? Dar va trebui să plângi tu singur de mila bieților zei, mărginiți și trecători, umbre care dela tine își milogesc existența precară și cerșesc transfuzia de sânge. Nu, cu acest sbucium nu se poate ajunge la pace, la liniște. Lipsește siguranța. Nu-i certitudine. De n'a înviat Hristos, dacă nu avem această fărâma plausibilă din lumea de dincolo, apoi cu adevărat zadarnică este și predicarea și credința. Nu rămâne decât o tristă resemnare, soră cu disperarea.

Acum însă, Hristos a înviat! Cerul e aci; și-a deschis porțile largi ca să vedem dincolo. Tot ce a spus Mântuitorul nu mai e doctrină mărginită cu semne de întrebare, ci certitudine, afirmare neșovăitoare, realitate caldă și eternă. Acum, abia acum știm și simțim că avem un Părinte, pe Tatăl atotțiitorul, care ne poartă grijă fiindcă-i suntem fii. Știm că El ne așteaptă dincolo, în casa fericirii. Cunoaștem și calea care duce la viață, calea adevărului. Avem și conducător: pe Hristos. — Ce puteri imense nu se ascund în această splendidă certitudine a credinții. Ce liniște superbă. Câtă mângâiere în această nădejde.

Câtă bucurie în această iubire care străbate toată existența! — Erai frământat de gânduri? Iată taina lumii și a vieții deslegată! — Ești apăsător de griji, chinat de boală, sfâșiat de dureri? Privește înainte: se rupe ca prin farmec lanțul durerilor, se frâng cătușile vremelnice, se deschid înaintea ta ușile acestei închisori a necazurilor cum s'au deschis ușile temniței în care era închis Petru și Ioan! Nu mai există rău și greu insuportabil. Durerea și osteneala și lacrima și moartea însăși, toate se pleacă sub pasul tău, ca să urci pe ele biruitor în veșnicie, în viață!

Așa se clădește pe învierea Domnului întreaga noastră credință, întreg optimismul creștin, cu toată acea putere creatoare care ținește din certitudinea că răul va fi înfrânt, binele, adevărul, frumosul va secera biruința finală. În ciuda tuturor aparențelor, nu Nero și Caligula, nu Stalin și Calles vor avea ultimul cuvânt. Ci Dumnezeu, căruia se pleacă toate. — Aceasta e marea școală a învierii: școală de idealism și de luptă, de eroism și de fericire!

În lumina învierii, și numai în ea, își capătă înțelesul *Vinerea patimilor* cu întregul ei cortegiu de durere și întunecare. Ea este tinda gloriei, intrarea în cetatea mării. Legată, deci, organic și inseparabil de bucuria învierii.

Iată ceea ce uităm noi atât de des. Uităm că așa „se cădea să pătimească Hristos“ ca să câștige preamărirea. Uităm că până suntem în lume scârbe vom avea. Mai ales dacă vrem să fim ucenicii lui Hristos, apostolii binelui, luptători pentru adevăr și dreptate, atunci vom fi prigoniți de toate puterile întunerecului. Nu se poate altfel. Nu există încoronare fără luptă, biruință fără cheltuirea eroică a tuturor puterilor. — Dacă însă luptăm cu Hristos, ca el, pentru adevăr, pentru dreptate; dacă în sufletul nostru am câștigat mai întâi bătălia; dacă n'am scăzut în credință nici atunci când soarele s'a întunecat și totul părea pierdut iremediabil, ci atunci mai ales am sperat contra oricărei speranțe și am stat neclățiți împotriva iadului întreg — atunci am câștigat biruința încă înainte de a se fi isprăvit lupta.

Hristos a fost Dumnezeu. A fost însă și om. Ca noi. Procesul lui, unic și inegalabil în tragism și eroism, este un proces omenesc. Hristos l-a câștigat în grădina Getsimani când, printre sudori de sânge, a rostit fără șovăire: „Părinte... nu voia mea, ci voia ta să fie!“ Din acea clipă, nimic nu-l mai tulbură. Nimic

am murit împreună cu Hristos, împreună cu Hristos vom și învia, de răbdăm, împreună cu dânsul vom și împărăii" (II. Tim. 2, 11—12), zice Apostolul neamurilor.

Învierea lui Hristos varsă pace în sufletele tuturor, ale căror priviri se ridică către cer. Învierea lui Hristos varsă pace și liniște în sufletul omului torturat de frica morții și chinat de gândul nimicirii. Ea ne învață, că sufletul omului e nemuritor, nu se nimiceste, ci are să trăiască în veci. Învierea lui Hristos lungă dela noi toate îndoielele că după viața aceasta nu ar urma altă viață, cea adevărată, fără sfârșit. Învierea lui Hristos ne dă siguranța eclătită, că cele ce ne-a învățat Hristos și după cari ne îndreptăm faptele noastre, sunt devăzări veșnice, căci El Dumnezeu este. Învierea lui Hristos dă tuturor pacea sfântă a leții creștinești trăită în virtute și departe de păcat, care ne aduce moarte și osândă veșnică.

Omenimea totdeauna a dorit și a căutat pacea, însă parcă nicicând nu a avut așa mare trebuință de pace, ca în zilele noastre, când totul în lume, încă și cele mai înspăimântătoare pregătiri de războiu, se fac în numele păcii și pentru a da omenimei atât de mult torturată de neliniște, pacea mult dorită. E dovedită pacea, se țin sfaturi și conferințe pentru a se găsi pacea; se leagă alianțe pentru a se asigura pacea; și tot nu este pace, pentru că se caută acolo, unde nu este. Lumea nu ne poate da, ce nu are. Ea nu are pace. Pacea o are Hristos și numai alergând la dânsul vom putea avea parte de pacea, după care însetate sunt sufletele noastre..

III.

P. S. Sa IULIU al Clujului înviește marea poruncă a iubirii

...In leagănul iesiei din Viflaim, pe toate cărările evanghelizării Sale dumnezeiești, dealatul Galileii și a Judeii, în lupta înfricoșatelor Sale patimi, pe sfântul lemn al Crucii, în moarte și în sfânta Înviere, aceeași dumnezeiască chemare: „iubiți-vă unii pe alții, precum Eu v'am iubit pe voi". Aceasta i pece-

tea tainei sufletului meu întru voi, acesta-i sufletul renăscut, aceasta-i lumina care a strălucit în sufletele voastre răscumpărate, desrobite, înviate din morți.

Val păgânesc de ură se revarsă, ca un puholu pustiitor, asupra omenirii. Ură îmbrăcată în fel de fel de haină de lumină, de înger, chemând sufletele, lesne credincioșilor, pe cărările rătăcirii și a pierzării. Prin frământări și desbinări isvorite din ură și însuflețite tot de ură, ura omului împotriva omului, a fratelui împotriva fratelui, a fiilor împotriva părinților, nu se poate ajunge la nici un bine. Nu este Dumnezeu în neliniște și frământare. Sufletul dumnezeesc este liniștea și pacea. Din frățescă înțelegere se nasc și cresc bucuriile mari, rodnică muncă, puternică așezare. Prin neînțelegere, desbinare și împerechiere, slăbesc cele mai puternice alcătuirii și se prăbușesc cele mai înfricoșate așezări. Ura este foc mistuitor, sufletul duhului rău sămănător de moarte.

Calea vieții pentru singuratici, pentru familii și pentru neamuri este calea dragostei și a păcii. Frățescă unire, frățescă dragoste, întemeietoare de bine, de bucurie și de fericire.

Rodul ei sfânt este: viața.

Aceasta-i calea Domnului, adevărul Său, viața Sa. Calea, adevărul și viața: Isus Hristos Domnul Nostru.

Pe această cale au umblat părinții noștri, lumina acestui adevăr a luminat cărarea veacurilor neamului nostru, aceasta a fost viața lui, viață cu adevărat creștinească. Cu suflet blând, cu pace și dragoste creștinească, plinind poruncile Domnului, cu inimă curată și suflet drept a înaintat din veac în veac și prin dreptatea lui Dumnezeu, drept răsplătitor, a ajuns ziua sfintei învieri a unui neam întreg.

Într-o lume în care neamurile se frământă ca valurile înfricoșate ale mării, neaflând așezarea, ce vom face noi iubiți credincioși?

Vom urma cărarea părinților noștri, calea credinței lui Hristos, care este viața sufletelor noastre și viața neamului nostru. Vom păstra inimă curată și suflet drept de creștin. Vom întemeia viața noastră, a familiilor noastre, a neamului nostru întreg pe cuvântul Domnului, pe împlinirea cuvântului poruncilor Lui. Vom

adăpa sufletele noastre la izvoarele darurilor dumnezeiești, în tainele lui Hristos, de viață dătătoare și vom avea sănătate în suflet și trup; vom avea viață întru noi..

IV.

Să fim statornici în credința Bisericii noastre sfinte — Îndeamnă P. S. ALEXANDRU al Maramureșului

...Căutând mai de aproape gândul Mântuitorului în ce privește sfințenia bisericii sale, vedem că el a voit, ca, în afară de sfințenia scopului, pentru care a așezat-o între oameni și a tuturor mijloacelor, prin cari este a se atinge acest scop (ca învățătura, poruncile și sfaturile evanghelice, sacramentele, și altele), a voit ca sfințenia acestui așezământ să se arate, în toate vremile, și prin oameni în adevăr sfinți — dovediți atari prin semne și minuni —, a căror viață, în adevăr îngerească, să poată fi pusă drept pildă de urmat pentru alții.

Cunoscând toate acestea, avem, iubiții mei fii sufletești, mângâierea nespūsă de a vă putea arăta — cu gândul sincer de-a vă spori bucuria acestei zile de praznic —, că biserica de care ne ținem, este și în ce privește sfințenia întru toate după gândul Mântuitorului. Aceasta nu numai în ce privește ținta ce urmărește și căile pe cari vrea să ajungă la această țintă a mântuirii sufletelor — lucruri, pe cari nime nu le-a tras vreodată la îndoială —, ci și în ce privește rezultatul lucrării sale de zidire: sfinții ridicați la cinstea altarelor. Domnul a spus-o, cât se poate mai limpede, că „nu poate pomul bun să facă poame rele, nici pomul rău să facă poame bune" (Mt. 7, 18). Așa fiind, este o mare bucurie pentru inima Noastră de părinte, să vă putem vesti că nu mai departe decât Dumineca trecută — în ziua de Paști a bisericii apusene — sf. Părinte al Romei, a ridicat în ceata sfinților, hotărîndu-le cinstea sf. altar, pe un călugăr mucenic sf. Andreiu Bobola, care și-a dat viața pentru legea Domnului, și pe 2 alți călugări, mărturisitori, unul preoțit, sf. Ioan Leopardi și altul frate mirean, sf. Salvator de Horta, a căror viață curată, întărită după moartea lor cu minuni cari trec-

onia: — Libera-voi pe împăratul vostru, sau pe tâlharul Varava? — Să răstignesc pe împăratul vostru? etc. —, cari toate erau ironii arzătoare, aruncate ca niște săgeți în inimile numește ale fruntașilor iudei.

Soția sa, Claudia Procula — cum o numește tradiția, — avu îndrăzneală să trimită pe cineva la el tocmai în acele momente când fruntașii Iudeilor aproape îi întreceau soțul cu ironiile înșepătoare. Și nu trimise cu un fel de rugămintă, ci mai mult cu un fel de autoritate: — Nimica ție și dreptului acestuia! Dar autoritatea soției asupra lui, de data asta, nu avu nici un efect. Cinismul lui Pilat, pentru un moment, fu biruit de teama misantropului și suspiciosului Tiberiu, mai cu seamă când iudeii îi strigară: — Tot celce se proclamă împărat, este împotriva Cesarului (Ioan, 18, 2). — Din cinic deveni laș și cedă.

Cărțile apocrife (Acta Pilati) și tradiția veche numesc pe soția lui Pilat „Procula", adevărată din familia lui Cnelus Acerronius Proculus, care fu consul pe timpul lui Tiberiu. În cărțile grecești este numită „Prokla", ceea ce pot atâta înseamnă. Origene încă o amintește în Comentariile în Evanghelia dela Matei, tot după cărțile apocrife, dar nu precizează afirmarea aceluia, că Claudia ar fi fost creștină. Unii scriitori bisericesti au identificat-o cu creștina Claudia, despre care se face amintire în epistola II către Timotei, 4, 21. pe care a-

postolul neamurilor o salută împreună cu Eubulus, Pudens și Linus.

După apocrifele grecești, Claudia soția lui Pilat ar fi fost proselită a cultului lui Iahve. Cazuri de acestea mai aflăm între doamnele nobile romane, cum a fost d. e. Fulvia soția senatorului Saturnin, și altele, cari se numeau „proselitae portae", adevărată aveau dreptul să stea în poarta atriumului femeilor israelite ca să asculte și ele rugăciunile și învățăturile din templu. În tot cazul Claudia Procula era o simpatizantă a Mântuitorului și a învățăturilor lui, fie că le cunoștea direct din gura lui, fie numai din auzite.

După sf. Evangelist Matei, în timpul interogatorului lui Isus, Claudia a avut visuri sau vedenii referitoare la El. Evangelistii toți patru ne spun că pe Isus l-au dus la Pilat când „se făcea ziua, de dimineață, când s'au sculat mulțimile", adevărată îndată după ce vestitorul de pe terasa templului a anunțat începutul zilei chemând pe preoți la rugăciunile de dimineață. Așa că nu e neverosimil a crede că soția procuratorului în timpul acela să mai fi avut visuri, mai cu seamă că atât de aproape era „dreptul" care avea să fie justițiat de cătră bărbatul său.

După unii scriitori bisericesti, Claudia s'ar fi încreștinat și ar fi murit mucenică. În calendarul etiopian e scrisă între sfinți, ca și soțul său, iar pomenirea ei se face la 25 Iunie.

N. Lupu

Mărunțișuri

Sunt lucruri mărunte, cari au o importanță mare. Am mai scris despre unele în „Unirea" și volu mai adauge câteva, atrăgând asupra lor atenție Fraților preoți.

Paștile și s. Cuminecătura. Despre acestea am scris odată în „Păstorul sufletesc" al păr. prepozit Dr. Brinzeu. Mulți din credincioșii noștri socotesc la fel de sfinte Paștile cu s. Cuminecătura, și că ar putea înlocui s. Cuminecătura cu Paștile. Deși deosebirea e nemărginit de mare. Și mulți Frați se feresc a da deslușirile de lipsă, ca să nu se piardă onorariul pentru „sfințirea" Paștilor. Eroarea o pricinuește și rugăciunea din ziua de Paști. Se spune în ea: „învrednicește-i a veni fără osândă și a se împărtași cu preacuratul tău Trup și cu preacinstitul tău Sânge, ca primindu-le cu vrednicie, să fie părtași împărăției tale."

Cuvintele acestea au intrat și în noul Liturgier. Credincioșii după rugăciunea aceasta iau paști, pentru că se cetește la sfârșitul s. Liturgiei. De bună seamă, când s'a făcut rugăciunea aceasta, credincioșii se cuminecau în ziua de Paști.

Ar trebui să se elimine aceasta parte a rugăciunii în noul Euhologiu și prin cercular să se atragă atenția Preoțimii, ca să nu cetească cuvintele de mai sus, ci după „învrednicește-i" să cetească „să fie părtași împărăției tale".

peste orice îndolală, l-a făcut vrednici de răsplata cerească și de cinstirea noastră a tuturor, cari am câștigat în ei noul mijlocitori pe lângă tronul Celui Atotputernic.

Ce s'a făcut acum la Roma originii noastre, — nu numai după credință, ci și după sânge —, se repetă acolo mereu. Așa că abia este an, în care biserica sfântului Petru, cea mai mare biserică a lumii, să nu îmbrace haina măreață de sărbătoare deosebită, când pe bolta ei se înalță, în strălucire și podoabă fără de seamăn, icoana câte unui nou sfânt al bisericii Domnului. Ca și în întreg trecutul bisericii noastre, care totdeauna a avut sfinți între credincioșii săi de toate nuanțele (preoți și mireni, bărbați și femei, bogăți și săraci, oameni de știință și simpli muritori, ori țărani) — fiind deci o adevărată mamă a sfinților, — s'a adevărat acum din nou, odată mai mult, cuvântul Scripturii: „Din rodurile lor îi veți cunoaște pe ei“...

V.

P. S. IOAN al Lugoșului tâlcuiește minunea învierii

„Știți, Iubiții Mei, știți cu toții, câtă ură l-au purtat mai marii poporului iudovesc lui Isus. Cum spune sfântul Ioan în evanghelia zilei de Paști (1, 5): Isus era lumină. Învățătura Fiului lui Dumnezeu făcea lumină nu numai în cunoașterea lui Dumnezeu, a omului, a rostului ce-l avem în lume, și a căii ce ne poate duce la fericire, ci punea în adevărată lumină și gândurile cele urite și faptele cele mârșave ale arhierelor și fariseilor. Iar când aceștia au văzut că minunat mari face Isus, și cum merge tot poporul după El cu mille, au încercat să-L alăture la politica lor, chiar să-L facă împărat peste poporul iudovesc. Dar, împărăția lui Christos nu este aceea pe care o doreau Iidovii: domnie, trândăvie, mâncare și beutură (Rom. 14, 17); nici nu este măcar menită să fie împărăție ca și cele din lumea aceasta (Io. 18, 36); „ștind Isus, că vor să vie să-l răpească, și să-l facă

impărat, s'a dus iarăși în munte, el singur“ (Io. 14, 15). De atunci l-au purtat sămbetele, și s'au hotărât să-L omoare. Însă, cum Romanii luase Jidovilor dreptul de a osândi pe cineva la moarte, atâta au stăruit arhiereli și cărturarii și fariseii pe lângă Pilat, care ținea locul împăratului roman, încât acesta, deși declarase în fața lor, că nu află nici o vină în Isus (Io. 19, 6), L-a dat lor să-L răstignească (Io. 19, 16). Nu Vă mirați deci, Iubiții Mei, când fără nici o vină, suferiți nedreptăți dela oameni, cari nu cred decât în domnie, petreceri, mâncare și băutură!

Astfel moare Fiul lui Dumnezeu întrupat, pe lemnul crucii.

Pare că nici când nu cântă Biserica cu atâta foc măririle lui Dumnezeu, ca în ziua de Paști. Nici în suflete, nici în familie, nu este o sărbătoare mai mare ca aceasta, pe care Sfânta Maică Biserica o numește: „aleasă și sfântă zi, cea dintâi dintre duminece, împărăteasa și doamna lor, praznicul praznicelor și sărbătoarea sărbătorilor“ (Irmosul cântării a VIII din Catavasilile Învierii). Și cu toată dreptatea, căci învierea Domnului Isus este întâmplarea cea mai însemnată din istoria omenirii, temelia credinței noastre, a singurei căi ce duce cu siguranță la fericire pe toți cari umblă în cărările Mântuitorului. Pentru aceea suntem datori, chiar și copilașii cel mici, să o cunoaștem cât se poate de bine...

Apostole mireană la București. Din viața religioasă a Capitalei semnalăm un fapt deosebit de îmbucurător: Fără deosebire de clasă socială și alte condiții, credincioșii noștri stau strâns uniți în jurul bisericii, cel cari sunt în situația de a putea, ajutând-o prin faptă în apostolatul său. Soc. „Sf. Elena“ a femeilor se află în această privință în primul rând.

Pe lângă alte însemnate opere de binefacere, în timpul din urmă a luat asupra-și și îndatorirea catehizării copiilor gr.-cat, risipiți prin mulțimea școlilor din București. Sunt a-

proape toți filii de Ardeleni cari, mânăți de prejurări, au trecut munții, din Țara Oradea de Târnave, din Bihor, Maramureș și de Câmpie. Unii sunt din părinți cu stare, ce mulți însă sunt filii de muncitori, luptându-se cu viața grea a Capitalei. Membrele societății strâns din toate colțurile pe acești filii ai ricii, îngrijindu-se să primească educația fletească de lipsă.

O astfel de școală de religie funcționează chiar lângă biserica din Str. Polonă 48, în care duminică dela ora 10—11. Doamna P. Puchiu a pus la dispoziție o cameră dintr-o înța sa, ajutând și prin prezența dânselor care oră, unde, după ascultarea sf. liturghii strâng cei vre-o 50 de elevi. Orele de religie le face d. S. Orian, absolvent al Academiei teologice din Blaj și student la București. Inv. Cornelia Manu, fată de preot unit din județul Bihorului, se ocupă cu supravegherea vilor.

Ora de duminică trecută, a Florilor, fost ținută în chip sărbătoresc. A luat parte și dna Gabriela Dr. Banciu prezidenta Societății, dna Florica Costea, inspectoara școlii copiilor și dna Elena Puchiu. Fiind ziua de mastică a Doamnei Inspectoare, elevii, în frunte de dș. Cornelia Manu, au cântat un frumos cântec „Paști“, de Gh. Coșbuc. Doamna Inspectoră mulțumit vădit emoționată de acest neașteptat și frumos gest de recunoștință. Doamna P. zidentă a dat sfaturi frumoase elevilor, stăruindu-le și o întâmplare cu conținut moral. S. Orian a făcut apoi ora de religie, un fel de repetiție generală a celor învățate până acum. Toți copiii, dovedindu-se silitori, au primit laude. Cei mai lipsiți au primit și halne și făcături. Au fost pentru toți cei de față și înălțătoare, cari în sufletele fragede ale copiilor de sigur vor rămâne înscrise pentru toată viața.

„Societatea sf. Elena“ care se străduiește și pe această cale să întărească Simbolul nostru merită mai mult decât recunoștință: meritul ei este imitată pretutindeni unde nevoia o cere.

O glorie a teologiei

— R. P. Joseph M. Lagrange O. P.

După o scurtă boală de cinci zile, stinge în Saint-Maxim (Var, Franța), la vârsta de 83 de ani, unul din patriarhii teologiei catolice, P. Joseph Marie Lagrange O. P.

Rar om care să fi luptat cu mai multă greutate și să fi dobândit mai mari biruri decât acest călugăr dominican.

El se naște la 7 Martie 1855, ziua morării morții S. Toma de Aquino, această zi este nepieritoare a ordinului S. Dominic. Oportea sa natal Bourg-en-Bresse, fiind aproape de Ars, maică-sa, o femeie foarte credincioasă, la vârsta de trei ani, îl duce la S. Ioan Viană parohul acestei localități, să-l binecuvinteze.

Binecuvântarea Sfântului dă rod.

Din copilărie și până la vârsta de 17 ani el rămâne statornic în gândul de a intra în mănăstire dominicană.

Totuși, la sfatul tatălui său și pentru întreaga sănătate șubredă, el amână această intrare.

Face, deci, mai întâi studiul la facultatea de drept și litere ale Sorbonei, având ca profesori pe Guizot, Duruy, Cousin, Villermé, Saint-Marc Sirardin. Devine un clasic în știința forță. Homer, Platon, Epictet, Philon, Aurel, Ciceron îi sunt foarte familiari.

Pentru a-și încerca chemarea călugărească el intră pe un an în celebrul seminar al călugărilor Sulpicienți.

Aici i-se deschid ochii și vede neas-

Pomenirea arhierelui repausat. În circularul, cu care se notifică moartea arhierelui, se spune, că nu va mai fi pomenit la sfintele slujbe și să se pomenească Papa, respective Mitropolitul. Când am făcut cunoscut credincioșilor din Săcalul de câmpie (azi Bărboși) moartea fericitului mitropolit Victor Mihali, am slujit și un parastas. Mă leagă de dânsul și legătura contractată prin taina s. Hirotonii. În duminica următoare un credincios, ne mai auzindu-l numele, m'a întrebat: „Așa de iute l-am uitat pe Mitropolitul, Părinte?“ Așa de dureros am fost atins de aceasta întrebare și mult mi-a dat de gândit. Și din duminica următoare am început să pomenească pe „repaușatul arhieriscop și mitropolit Victor“. Când a trecut la cele veșnice regretatul Vasile Suciu, am vorbit despre viața și activitatea sa tinerilor mei credincioși, dar nu am întrerupt pomenirea, până la numirea noului Mitropolit, când am vorbit din nou despre fostul nostru Părinte și am arătat viața și personalitatea noului Povățuitor, pomenind la aceea s. Liturghie pentru ultima oară, cu glas tare, pe „repaușatul nostru arhieriscop și mitropolit Vasile“ și apoi pe „I. P. S. arhieriscop și mitropolit Alexandru“. Nu știu, dacă am procedat corect, sau nu, dar simt, că am făcut bine.

Consacrarea. S'a scris de multeori, că atunci, când slujesc mai mulți preoți, pontificanțele să poarte grije, ca toți împreună slujitorii să poată zice deodată cuvintele consacării. Imi spunea odată un preot, că așa de iute a luat-o la consacrare pontificanțele, încât dânsul nu a putut rosti sfintele cuvinte și atunci s'a retras, desbrăcându-se. Sunt lucruri, cari oricât s'ar spune, nu sunt spuse prea de multeori.

În legătură cu aceasta pomenească de rostirea rugăciunilor dela slujbele sfinte. S'a discutat acum de curând în un cerc de preoți. Eu am spus, că nu e corect numai a purta ochii peste cuvinte și rânduri, ci trebuie și zise în taină. Unii au fost de altă părere. Cele două păreri însă dau rezultate dezastruoase la Liturgia s. Vasile, când pontificanțele cetește numai cu ochii, iar concelebranții zic în taină. Nouă, pe vremuri, ni-s'a explicat cuvintele „zice în taină“, și „se roagă în taină“, cum am spus eu mai sus. Și numai așa poate fi corect. Altfel, dacă și la alte lucruri „graba strică treaba“, la sfintele slujbe niciodată nu e bună graba. E vorba și de conștiință. Ba și de ochii credincioșilor.

Cheltueli de administrație. Iar mi-se va băga de vină, că mă mestec în treburile protopopilor și mai cu seamă în o afacere, în care eu nu am nici un amestec și nu am nici o pagubă. Unii protopopi rețin câte ceva din salariile preoțești, sub titlu de cheltueli de administrație. Ar fi bine să se fixeze de sus, dacă au și la cât au drept.

Canoane în bani. S'a discutat în un sinod tema dată de sus. S'a vorbit și de canoane. S'a reprobato obiceiul de a se da canoane în bani, sub titlu de slujbe, lumini etc. Unii frați au fost pentru darea astorfel de canoane. Ba au spus, că dacă nu ar da astfel de canoane, nu ar avea lumini la biserică. Trebuie multă prudență în chestia aceasta. Să nu apară, că e la mijloc lăcomia preotului. Apoi, credincioșii să fie învățați a face deosebire între canoane și restituție.

Octavian Popa

Insemnătate a studiilor biblice, temelia tuturor științelor teologice, tot mai înviersunat atăcată de necredința modernă; aici se trezește în inima sa dorul de a cultiva aceste studii. Tot aici teagă prietenie strânsă, ce nu se desminte nici când în viață, cu alte două somități ale Bisericii franceze: preoții Batiffol și Hyvernat.

În Noemvrie 1879, cu învoirea părinților, el intră în istorica mănăstire dominicană din Toulouse, unde stăpânește, pe lângă o bogată tradiție științifică, și o atmosferă de oratorie și poezie sacră, învățată de amintirea — între alții — și a unui Lacordaire, precum ne-am convins și noi la fața locului în vara trecută.

Dar abia își isprăvește noviciatul când tânărul călugăr dominican, împreună cu alți confrăți, e nevoit să părăsească Franța legilor laice și să se refugieze la Salamanca în Spania.

Doctoratul în teologie, după tradiția ordinului său, îl ia târziu, în 1894. Dovadă de a dăncile sale cunoștințe filosofice și dogmatice este lucrarea sa: „Viața S. Iustin“.

E și un orator mult apreciat. Înainte de a cădea la pat, el pleacă la Toulon ca să facă o serie de conferințe și să răspundă nedumeririlor ce aveau institutorii laici de acolo.

Marea operă a vieții sale e, însă, școala, revista și studiul biblic.

La 10 Martie 1890 el și confratele său dominican dela Paris Séjourne se duc la Ierusalim, unde deschid celebra Școală Biblică, după ideile marelui papă Leon XIII.

În Ianuarie 1892 el scoate întâia fasciculă din revista ce are să dobândească atâta renume: „Revue Biblique“.

Scoate apoi o serie de lucrări de exegesă biblică din cele mai însemnate.

Amintim: Metoda istorică (1903); Cartea Judecătorilor și Studii asupra religiilor semitice (același an, 1903). Mesianismul la Evrei (1909) și Iudaismul înainte de Isus Cristos (1931) continuă această serie de cercetări asupra Vechiului Testament. — Deosebit de valoroase sunt comentariile sale asupra Evangheliilor (4 vol.), asupra epistolei către Galateni și către Romani. În 1926 publică „Syaopsis Evangelica Graece“, iar în 1928 sub titlul „Evanghelia lui Isus Cristos“, o biografie riguros științifică a Mântuitorului, unde numai evlavia lui depășește doar uimitoarele sale cunoștințe.

Această bogată activitate nu poate rămânea nebăgată în seamă. Ea îl aduce calitatea de membru al Academiei de Inscipțiuni și Litere, precum și al Institutului Franței, apoi crucea Legiunii de onoare și ordinul S. Leopold conferit lui personal de cavalerescul rege Albert I al Belgiei, când acest suveran vine să viziteze locurile sfinte sub conducerea lui.

În testamentul său, P. Lagrange zice: „Pot să afirm că, în toate studiile mele, totdeauna am avut intențiunile cele mai curate, anume: împărăția lui Cristos, învățătura Bisericii și mântuirea sufletelor“.

Poate-se ceva mai frumos, mai ideal, mai înălțător?

Pr. Ioan Georgescu

Decalogul convertește pe un marin musulman. Un marin musulman din Calcuta, în trecere prin Glasgow, a vizitat reședința Operei „Apostolatul Mării“, unde i s'a dat o cârtică asupra decalogului. După câțeva vreme acest marin se prezintă la duhovnicul portului, declarând că găsisse credința cea adevărată și că dorește să fie instruit. În timpul călătoriei a continuat să învețe, cu toate glumele tovarășilor lui musulmani, și la reîntoarcerea în Glasgow a cerut să fie primit în religiuinea celor 10 cuvinte. A fost botezat în ziua de Sfântul Andrei. (Fides).

Metamorfoza unei nedreptăți

Toată averea fostei „universități săsești“ s'a dat definitiv și exclusiv mitropoliei ortodoxe din Sibiu

(—) „Monitorul Oficial“ Nr. 124 din 1 Iunie 1937 publicase o lege, prin care se desființa comunitatea de avere denumită „Universitatea Săsească și a celor șapte Juzi“, care își avea sediul în Sibiu. Toată averea ei s'a împărțit așa: 25% s'a lăsat bisericii evanghelice săsești, iar 75% s'a dat *„Așezământului cultural „Mihai Viteazul“*, creat prin această lege pentru ca să împlinească cinstit rosturile cărora trebuie să servească dintru început numita comunitate de avere.

Era drept și cuminte ceea ce se făcuse. Bunurile fostei comunități erau destinate inițial în folosul întregii populațiuni din cele 7 județe ale fostului „Pământ Crăiesc“, și anume: Sibiu, Târnava-Mare, Brașov, Făgăraș, Hunedoara, Năsăud și Alba. Administrația fiind însă în mâini strelne, nașiei noastre nu i s'a ajuns nici odată prea mare parte din ajutorări. De aceea trebuia scoasă toată așezarea din vechea chivernisire. Și ca să nu fie pe viitor ceartă, s'a dat Bisericii săsești partea ei, 25%. Restul era a Românilor din cele 7 județe. Trebuia „să contribuie la ridicarea culturală, economică și sanitară“ a lor, cultivând în ei sentimentul de solidaritate națională. În acest scop urma să se dea ajutoare: pentru bisericile românești „proporțional cu numărul credincioșilor fiecărei biserici“, pentru școale; să se dea burse, cărți, îmbrăcăminte, medicamente, sanatorii etc. Așezământul „Mihai Viteazul“ era condus de un consiliu de administrație, din care făceau parte câte un delegat al fiecărui județ și, între alții, cei doi protopopi, ortodox și unit, din Sibiu.

Rânduală bună și dreaptă. Nestatornică însă, ca multe lucruri bune în lumea aceasta. Aceasta n'avea să trăiască mai mult de 2 zile. De ce boală o fi murit, nu se știe. Adeca, oficial nu. Incolo, toată lumea cunoaște și doctoria și pe doctorii cari i-au dat otravă. Dar asta nu importă acum. Ajunge atâta că, nu mai târziu decât în 3 Iunie 1937, același „Monitor Oficial“ (nr. 126) publica un Decret Regal (No. 2420) prin care praf și pulbere se alegea din legea de alaltăieri: „Așezământul cultural „Mihai Viteazul“... se desființează. Toate bunurile mobile acordate acestui așezământ, prin art. 3, 4, 6, 7, 8 și 9 din numita lege, trec în deplina proprietate a Arhiepiscopiei ortodoxe a Sibliului“. Aceasta va avea, în sensul art. 3, și întreaga administrație a bunurilor, după normele legii și statutul său propriu, precum și în conformitate cu un Regulament special pe care îl prevedea art. V. — Surpriză și uluială! De ce această schimbare? Și ce va fi cu drepturile populației, comunelor și bisericilor unite din teritoriul celor 7 județe? Avera e proprietatea mitropoliei ortodoxe, care nu are nici un interes deosebit să-i alinte pe uniți. Adevărat că decretul are o prevedere care vrea să fie liniștitoare: „veniturile rămân exclusiv afectate scopurilor prevăzute în art. 11 din legea“ pomenită mai sus. Trebuiau deci să se dea și uniților, proporțional cu numărul sufletelor. Slabă mângâiere, ce-i drept. Ceva totuși.

Era evident, că această rânduală nu putea trăi. Mitropolia ortodoxă nu înțelegea să fie „proprietară“ fără drepturi de proprietar. Blajul doria să vadă mai bine asigurate drepturile credincioșilor și parohiilor unite. Au început deci tratative, conduse de guvern, reprezentat prin d. M. Cancicov, ministrul finanțelor. Nimic mai ușor decât o pace frățească, și o despărțire prietenească. Avera câtă mai rămăsese: pături, pământ, case, rente de expropiere, făcea

aproximativ 157 milioane lei. Populația românească a comunelor din cele 7 județe se împărția cam așa: 75% ortodocși, 25% uniți. Era firesc să se împartă totul după această proporție. Ori, dacă guvernul ar fi voit să dea mitropoliei ortodoxe întreaga avere, n-avea decât să ne dea nouă, din altă parte, ceea ce ni se cuvine. — Pacea s'a și făcut și... făcută a rămas. Adeca: în vânt.

În schimb, „Monitorul oficial“ din 9 Aprilie 1938, No. 83, publică un alt înalt Decret Regal, prin care se modifică dispozițiile art. 3 al decretului-lege No. 2420 din 1937. Și anume se omite textul care prevedea că „veniturile rămân exclusiv afectate scopurilor prevăzute...“ etc. și rămâne în vigoare numai partea întâi a articolului: „Administrația acestor bunuri se va face de Arhiepiscopia ortodoxă a Sibliului, prin organele ei legale, după normele legii și statutului pentru organizarea bisericii ortodoxe române“. Celelalte două articole, care prevedeau un consiliu consultativ pentru administrare și un statut special, se abrogă.

Prin aceasta s'a creat o situație cum nu se poate mai simplă și mai clară: întreaga avere a fostei „universități săsești“ s'a dat mitropoliei ortodoxe a Sibliului în plină proprietate și administrare și fără nici un fel de obligațiune privitor la felul cum are să folosească veniturile. Toate drepturile comunelor și bisericilor din cele 7 județe, prin aceasta, s'au desființat, deși în bună parte era averea lor proprie aceea care s'a concentrat în desființata comunitate de avere. Comune puternice și curat unite, ca Orlatul, Veștemul, Racovița, au stăpânit lungă vreme (1769—1864) ca plină proprietate a lor munții cari atunci s'au dat ilegal „comunității săsești“. Nădejdea lor era că-și vor recâștiga, sub stăpânire românească, cel puțin în parte, drepturile. S'au înșelat.

Ne oprim dela orice comentariu. Prea e mare amărăciunea și prea e isbitoare nedreptatea. — Cerem scuze cetitorilor, că a trebuit să-le împărțăm, tocmai în sărbătorile Paștilor, această pildă dureroasă despre felul cum suntem tratați. Și nedreptății.

Atitudine demnă. În aceste zile de nesfârșite abdicări și permanentă târguală, se cuvin subliniate și aplaudate faptele și atitudinile de intransigență justificată și de curaj cetățenesc. Între acestea se numără gestul P. S. Sale Ghendle, episcopul Buzăului, pe care îl remarcă „Telegraful Român“ în numărul său din 10 Aprilie c.

În ziua de 30 Ianuarie c. și-au serbat centenarul două mari școale de preoție ortodoxe: Seminarul central din București și Seminarul din Buzău. La București a participat la serbare însuși M. Sa Regele și S. Sa Patriarhul Miron. La Buzău praznicul urma să fie prezidat de către Prsf. Ghendle. Deși invitat, Chiriarhul a refuzat participarea, motivând refuzul cu o scrisoare mult grăitoare. „Ar fi un non sens — scrie între altele — ca această serbare să se desfășoare în absența Chiriarhului, însă este și mai absurd ca Episcopul dela care se cere răspunderea activității preoțești să fie înlăturat dela pregătirea elementelor de preoție, mângâindu-i-se legăturile sale cu Seminarul numai la decorarea serbărilor cu prezența și cu prezidarea sa. Canonicitatea și legalitatea poruncesc că școalele bisericesti stau sub oblăduirea și sub conducerea Bisericii... Constatarea de fapt însă este că dependența canonică și legală

a Seminarului de Chiriarhul său a fost răpîtă... Și când lucrurile stau astfel, zadarnic ne mai plângem că preoțimea evadează din disciplina ei canonică... Situația aceasta aduce un rău incalculabil Bisericii... De aceea, ca semn de protestare, Ep-ul nu participă la serbare, pentruca toți cei cari vor, să înțeleagă că Biserica trebuie repusă în drepturile ei firești. Numai așa își va putea împlini misiunea în mijlocul neamului.

În vremuri tulburi, și mai ales atunci, atitudinile hotărîte și clare sunt indispensabile. Numai ele lămuresc situațiile și restabilesc ordinea morală și socială. Gestul P. S. Sale Ghendie este dintre acestea.

Tot despre „dorința mai veche“ — dar foarte actuală —

Consacrând presei Dumineca a treia din postul Paștilor și făcându-i-se, în acest fel, o destul de întinsă reclamă în masele poporului nostru unit, în mod firesc trebuia să vină iarăși la ordinea zilei mult doritul nostru *cotidian*, despre care s'a vorbit destul, s'a scris prea mult dar — pozitiv — nu vedem încă *nimic realizat*. Nu ajunge dorința noastră de-a-l avea, ci trebuie aceasta tradusă în fapt.

Cu toate articolele și comitetele pro, pare-se că sus, necesitatea lui nu e înțeleasă — ori cel puțin — nu e un lucru... *actual*. Acela care au puterea și căderea să se ocupe de el, să-l realizeze, acela cari ar putea sta în fruntea lui — când ar fi — nu-i prea dau atenția cuvenită. Un comunicat anual — în cel mai bun caz — dat de către comitetul de presă al Agrului nu rezolvă nimic. Știm doar că avem un... comitet. Atât. Mai mult acest comitet n'a făcut.

Vom păși și aici cum am pășit totdeauna. Am discutat, unii pro alții contra, au venit alții — mărlimoși — au împăcat și capra și varza ș'apoi... la vechituri cu ea. Nu cu drept s'a mirat pâr. Leonte Oprîș — când a văzut că se traduce în fapt chestiunea filmului? Era obișnuit doar să creadă că totul e sub „titlul informativ“!

Acelaș calapod pare a fi întrebuințat și în chestiunea cotidianului, până când cineva nu va avea curajul să-și măsoare forțele și să-și pună toată nădejdea în Cel de sus și să pornească la drum, peste comitetele oficiale și peste anemlia noastră cea de toate zilele. Toți fruntașii scrisului nostru chemați la o consfătuire, indiferent de rit și de epărhie, vor rezolva cu mult mai ușor și mai rapid ce n'a putut face comitetul birocratismului în presă: Agru*).

Fondurile — piedeca materială — se pot realiza! Nu o duminică a presei ci mai mult o colecție a presei, prin care să fie obligat fiecare preot în cura animarum ca să verse în fondul cotidianului măcar un leu de suflet. Sototindu-se toate sufletele din Provincia noastră mitropolitană, în scurt timp — socotind și ofranda Mecenajilor — am putea avea organul care să stea în fața oricărei campanii de discreditare și de sabotare pe orice cale îndreptată de ori și cine și de ori unde — împotriva noastră.

*) Dorința P. Rusu s'a și împlinit. Nu odată numai, ci de mai multe ori. Consfătuiri s'au ținut în repetate rânduri. Agrul însuși, cu comitetul său de presă, nu face în această materie nici un fel de birocratie, ci mai mult tinde să înlesnească această înțelegere între purtătorii de condei. Se vede, deci, că nu aci e nodul chestiunii. Ci probabil aiurea. Noi am mai spus unde. Cotidianul nu poate fi opera unuia sau câtorva. Ci a Bisericii noastre întregi. Altfel nu are nici rost nici viață. Toate frământările de acum au acest sens și acest folos: mobilizează interesul general. Când conducătorii vor vedea că pregătirea sufletească e suficientă, vor pași de sigur la realizare. Ultima intervenție a Episcopatului e o dovadă. — N. Red.

Nu ne trebuie, — după cum crede pâr. I. Oniga — gazetă cu un număr egal de pagini cu al cotidianelor bucureștene. Câtă slovă superfluă! Câte reclame inutile (dar pe care se iau bani grei, e adevărat), și câtă stricăciune sufletească răspândesc! De aceste specimene o gazetă serioasă și catolică n'are lipsă. Nu formatul, nici volumul! Adevărul și viața! Acestea impun!

Și încă ceva: gazeta este spre folosul bisericii și al neamului nostru, deci al preoților, al nostru al tuturor și să ne obligăm cu toții cu susținerea. Acum, până ce nu trece ceasul al 11-lea, căci necesitatea se simte din zi în zi tot mai accentuată.

Au spus-o alții, mai competenți în materie: nu ne lipsește banul ci omul providențial, care să-și ia pe umeri cea mai imperioasă necesitate a bisericii unite și să-și scrie cu literă de aur numele în istorie. N'ar fi nevoie să recruțeze „simbriași“ de altă confesiune, care să lucreze la comandă — atunci n'am face multă brânză. — În câte săptămânale — multe fără rost — oameni, buni mînuitori de condei, își risipesc energia! Frații care cu atâta entuziasm lucrează la „Decalogul“ bucureștean, s'ar înrola — cred — cu bucurie la unica și atât de așteptată gazetă: Cotidianul.

Dar pentru toate să nu se uite, că de sus trebuie să cerșim netăgăduitul ajutor. De aceea: Pentru grabnica și fericita realizare a cotidianului nostru catolic, Domnului să ne rugăm!

Pr. Simion Rusu

Preotul și asociațiile religioase. Din cele „câteva îndemnuri de actualitate“ pe care, în loc de pastorală de Paresemi, P. S. Alexandru al Maramureșului a ținut să le dea clerului său, reținem și subliniem în chip deosebit ceea ce scrie, cu multă dreptate, despre datorlia preotului de a fi sufletul asociațiilor religioase din parohie. Iată cuvintele înaltului ierarh:

„Spre a putea avea clienți bucuroși de-a se apropia, cu râvnă adevărat creștinească, de scaunul mărturisirii și spre a putea fi cu adevărat stăpâni pe lumea sufletelor nouă încredințate, se cere să prețuim, la justa lor valoare, asociațiile religioase de toate nuanțele. Chestiunea nu e să avem în parohie prea multe din ele și poate că este chiar indicat, ca în această materie să se aplice, mai mult decât oriunde aiurea, principiul că „entia non sunt multiplicanda sine necessitate“. Important este însă, ca acelea pe cari le avem să fie cu adevărat vii și pline de putere. Conspectele referitoare Ne arată, că abia mai avem, pe teritoriul Epărhiei, parohie și filii mai de seamă, în care să nu existe organizațiile AGRU și cererile continue pentru noi aprobări de reuniuni mariane. Ne încredințăm că această asociație mult îndrăgită va împânzi și ea, foarte curând, întreaga Epărhie. Fără a mai aminti și de altele, destule, avem deci, aproape gata, rețeaua miraculoasă prin care atașamentul mulțimilor către legea și altarele noastre ar trebui să fie aproape inexpugnabil. Și dacă nu este așa — cum în adevăr nu este: Ni-o arată chiar acum deficiențele multe din jurul colectei pentru „AGRU“ — vina o poartă, indiscutabil, anemia atătora din organizațiile Noastre religioase. Iar vina acestei anemii este a preotului, care singur poate să le dele viață. Să ne trezim deci cu toții și cât mai neîntârziat la conștiința acestui adevăr și dacă ținem să putem fi socotiți cu adevărat preoți ai Domnului și credincioși „administratori ai tainelor“ Lui, să punem tot sufletul pentru a face ca parohia noastră să nu rămână, aproape singură, „pământ fără de apă“ asociațiilor religioase, iar dacă le avem, să nu cruțăm nici o osteneală pentruca ele „viață să aibă și mai multă să aibă“.

Apelul

studențimii române-unite din Cluj

»PAX-ROMANA«, organizația mondială a studenților catolici, aranjază la Liubliana, în Iugoslavia, „Congresul anual al studenților catolici“, la data de 20—28 August 1938.

Cu această ocaziune „A. St. R. U.“ din Cluj, înjghebare tânără, cu scopul de a lucra pentru îndreptarea vieții pe făgașele idealului creștin și vrerilor naționale, prin credința noastră românească, a hotărît:

I. Ca la acest Congres să ia parte un număr cât mai mare de membri aștrigți, pentru reprezentarea într'un mod cât mai demn țării noastre în fața studențimii străine, adunată la acest Congres din toate unghiurile lumii. Cu această ocaziune, dorim ca — în limita posibilităților, — cu ajutorul corului nostru să ducem peste hotare câteva din frumoasele cântece românești, contribuind astfel și noi, cu o mică parte la propaganda românească, ce trebuie să ne ridice prestigiul în fața străinătății.

II. După Congres, să invite pe congresiuni la o excursie în țara noastră, arătându-le acest prilej, frumoasele și pitoreștiile ei regiuni.

Hotărârea noastră, aprobată și apreciată de forurile superioare bisericești, reclamă mari eforturi din partea studenților membri, cari, cu statornicul lor ideal și avânt, creștinesc-național doresc să o îndeplinească pe lângă orice jertfă.

Considerând însă, că ceea ce am putea face noi, pentru a ne realiza planul, ar fi eforturi de oboluri și contribuțiuni insuficiente pentru strălucire, facem un calduros „apel“ către purtătorii standardului aceluiași dorinți spre culmi gânderilor mari, apelând la generozitatea și generozitatea culturală, precum și la toți aceia cari simt nevoia și creștinește, cu tot freamătul emoțiilor care suntem stăpâniți pentru înfăptuirea gândului nostru, și cu rugămîntea de a contribui, după bunăvoință și posibilitate, la fondul destinat în acest scop. Contribuția D-voastre ne va stimula în munca grea ce ducem, statornicind — prin ea, — în țara noastră — pe de o parte — și amica țară iugoslavie, cum și întreaga străinătate — de pe altă parte — și pe această cale, o linie de înțelegere pentru pacea și binele umanității.

Cu aceste gânduri »A. St. R. U.«-l, aducem — anticipat, — mulțumirile creștinești și românești, tuturor celor cari ne vor înțelege apelul.

Banii ce veți afla de bine să ni-i destinați. Vă rugăm a-i trimite până la data de 1 Iulie 1938, pe adresa: Episcopia Română-Unită din Cluj, Calea Moșilor, No. 24 (pentru „A. St. R. U.“).

Cluj, Martie 1938.

Președintele „Astru“-lui Cluj: Timoc Gh. Ion

p. Secretar General: Indescifrabil

Nostalgia Blajului. Cititorii își mai amintesc, că la timpul său, acest ziar a arătat urmări generală că întocmitorii călătoriei „Prietenii din Franța“ din vara trecută au neglijat Blajul. Știm că încă la Oradea, unde li-se făcuse primire din cele mai calduroase și căreia prietenii francezi li închină pagini foarte mișcătoare. Acum suntem fericiți să înregistrăm aceste rețete și din pana Pâr. Joseph Dassonville S. J. conducătorul acestei călătorii. Oral am auzit din gura Prea Cuvioșei Sale încă la Lugoj unde Exc. Sa P. S. episcop Ioan Bălan a făcut aceeași observație ca și confracții din Oradea. Iată ce scrie P. C. Sa:

În trecere prin Transilvania — Sibiu — Aibăniș o scăpare din vedere și o nesfârșită părere de rău că aruncă o umbră asupra amintirii acestei zile. Am neglijat Blajul... Am străbătut acest ținut istoric fără să facem popasul pe care l-am cerut, la care am contat... care mi-s'a spus că e »cu neputință« din pricina orărilor lui căilor ferate și a programei prea încărcate.

Și aici ne așteptau prietenii... Nesfârșite păreri de rău. Blaj, capitala religioasă a Românilor-Uniți, localitate istorică unde s'a pregătit unirea Transilvaniei... trei ori vail...

Poate ca pedeapsă... trecerea prin Sibiu împiedică

cată în urma unei serbări nautice ce se ținea în ziua următoare, a fost puțin obositoare.

Inregistrăm aceste cuvinte cu adevărată satisfacție nu pentru cele ce scrie despre Sibiu, pentru care încă găsește atâtea cuvinte de laudă pe deplin meritată, ci pentru neglijența de care se acuză singuri. (Vezi *Les Amittés Catholiques Françaises*, Paris, 15. 3. 1928 pag. 40). (lg.)

Știri mărunte

Personale. P. Ven. Ordinariat de Oradea a conferit înalta distincție de *canonic onorar* Păr lui *Petru Cupcea*, vicarul Sălajului și Păr-lui *Francisc Hubic*, profesor al Academiei de teologie din Oradea, întru recunoașterea meritelor deosebite pe care le-a câștigat primul în pastoria auzletelor și administrația bisericească, iar celalalt în învățământ și cultivarea muzicii bisericești. Același a numit *arhidiaconi onorari* pe *Dr. Nicolae Flueraș* directorul liceului de băieți din Beiuș și Păr. *Vasile Barbul*, directorul cancelariei diecezane. — La rangul de *protopopi onorari* au fost ridicați PP: *Traian Iămaș*, *Teodor Naghi*, *Teodor Matei*, *Ștefan Musta*, toți profesori la Beiuș, precum și Păr. *Aurel Păscuțiu* paroh II. în Sanislău și *Vasile Stan* preotul II. din Oradea.

— P. Ven. Ordinariat al Maramureșului a trecut pe păr. *Ioan Câmpean* din Poptelec, paroh la Ferneziu; pe păr. *Iuliu Lyachovics* din Crăciunești-Tisa paroh la Câmpulung Tisa; pe păr. *Stanislav Tontuc* din Cozmeni l-a numit adm. parohial la Adâncata; pe păr. *Petru Pop* din Nănești, adm. parohial la Căvnicul de sus. Asemenea a numit adm. parohiali pe următorii nouhirotoniți: pe păr. *Gavril Mihalca* la Săliștea de sus II, pe păr. *Damian L. Mohilțchi* la Rădăuți, pe păr. *Aurel Setel* la Nănești.

Inviorare sufletească. Sinodul arhidiecezan din 1927 a hotărât, ca în posturi să se țină slujbe, în duminici și sărbători, împreunate cu predici, pentru catehizarea adulților, mai cu seamă pentru servitorime. În Făgăraș nu s'a pus în aplicare până acum aceasta deciziune sinodală. În postul acesta a executat-o păr. *Mircea Todericlu*, în colaborare cu păr. *Octavian Popa*. Făcând un plan potrivit, în toate duminicile și la Bunavestire, după amiaza, s'a slujit Paraclisul Preacuratei, după care au urmat predici, cum se obișnuiește la misiuni populare. Biserica a fost totdeauna plină de credincioși, cari au ascultat cu drag cuvântul Domnului. Urmarea s'a văzut. Biserica a început să fie mai cercetată și înainte de amiază și cuminecările au fost mai numeroase. (Str.)

Conferință religioasă. Reuniunea Mariană a Femeilor Române Unite din *Dicioșan-mărtin*, de sub presidenția dnei *Eugenia Tatar*, s'a îngrijit pentru Duminica Floriilor de o conferință religioasă în fostul oraș de reședință al jud. Târnava-Mică. În acest scop a fost chemat păr. *Dumitru Neda*, prof. la Academia Teologică din Blaj, care a și ținut după amiază, în fața unui public numeros, la gimnaziul mixt din loc, o conferință cu subiect religios.

Bucurii sfinte în Bârsău. În zilele de 8—13 Aprilie c. păr. *Ioan Turdeanu*, protopopul Jiboului, a ținut sfinte misiuni populare în *Bârsăul de jos* (eparhia Maramureșului). A participat la ele foarte multă lume din loc și din satele învecinate. Despre rodnicia acestor misiuni grăiește în destul numărul de 1400 mărturisiri și cuminecări câte s'au înregistrat. La ascultarea spovedaniilor au dat ajutor și frații preoți: *Simion Pop*, parohul locului; *Vasile Bârlea*, *Vas. Mariaș* și *Emanuil Ghira*. — Tot atunci s'a înființat „Reuniunea Mariană” cu 60 membri și membre; și s'a sfințit o „Cruce a

misiunilor” dăruită de credinciosul *Vasile Michiș* și o sf. evanghelie în preț de 2500 Lei, dăruită de văduva lui *Ion Brândușan*.

Festival religios la Sighet. Liceul de fete „Domnița Ileana” din Sighet are o foarte harnică „Reuniune Mariană”, condusă de păr. *I. Bârlea*. În fiecare Duminică, reuniunea ține ședințe educative și instructive în capela liceului. — În 10 Aprilie c. a făcut ceva mai mult: a organizat un preafrumos festival religios pentru marele public. Care s'a și prezentat în număr mare. Și a rămas foarte încântat de cele văzute. Într'adevăr, programul serbării a fost surprinzător de bogat și foarte bine executat. Coruri, recitări de versuri, solo de voce și bucăți la pian, între care o reușită conferință a dș. *Elisabeta Dan*; cl. VIII despre rostul congregației mariane pe lângă un liceu de fete, apoi 5 tablouri vii toate acestea au constituit numai partea întâi a programului. Partea a doua a fost piesa teatrală „Fericirea plăcerii ori a faptelor bune?”, de *Zoralia Bucureanu*, jucată cu mult simț și cu multă pricepere de către eleve. — Mai adăugați, spre a înțelege câtă laudă merită harnicele congreganiste dela Sighet, la reușita serbării și scopul ei nobil: strângere de fonduri pentru împodobirea capelei din care iarna trecută răufăcătorii au furat tot ce era de preț. — Merită recunoaștința tuturor dș. profesoară *Doda Pop*, care mult s'a străduit cu organizarea festivalului și a meritat deplin cinstea ce i-a făcut-o comitetul, alegând-o președintă de onoare.

Locale. Luni, a doua zi de Paști, va predica în catedrală păr. *Dr. Victor Macaveiu*, prepozit capitular și vicar general; Marți, a treia zi de Paști, va predica păr. *Ioan Pop-Câmpeanu*, dir. liceului de băieți; iar la Duminica Tomei păr. *Augustin Folea*, canonic mitropolitan.

— Duminica trecută a avut loc *cuminecarea în corpore* a mulțimei credincioșilor și credincioaselor ce au luat parte la exercițiile spirituale de săptămâna trecută pentru mireni. Pe toți i-a împărțășit însuși I. P. S. păr. Mitropolit *Alexandru Nicolescu*.

— Săptămâna aceasta clericii seminarului „Bunevestiri” și au făcut, vreme de trei zile, *reculegerea sufletească* în vederea praznicului Învierii. Cuvântările în legătură cu această reculegere le-a ținut păr. *Liviu Chinezu*, prof. de religie la Școala Normală de Băieți.

— În Sâmbăta Floriilor, după Vecernie, de ziua morților, păr. *Victor Pop*, canonic, fiind de față mulțime de credincioși, a slujit un parastas în cimitirul comunal și a rostit și un cuvânt ocazional. — Răspunsurile le-a dat corul Seminarului Teologic.

Donațiuni. Suntem rugați a publica următoarele: Pentru biserica română unită, nou zidită, din parohia *Căptălan*, districtul Ocna-Mureșului, au binevoit a dona următorii: dl *Ioan Băgăian* maestru ferar Ocna-Mureșului patru feșnice de lemn, artistic lucrate, în valoare de 1600 Lei; dl *Romul Luca* comerciant Ocna-Mureșului una icoană a Domnului Hristos în valoare de 800 Lei; fam. *Lazar Saveta* văd. o icoană a P. C. V. Maria și un feșnic în val. de 1100 Lei; fam. *Lazar Ironim* un feșnic în val. de 400 Lei și fam. N. N. un vas portativ pentru sfânta cuminecătură a bolnavilor, de broz aurit, în val. de 500 Lei, (aceștia toți din parohia Căptălan). — În numele bisericii primească marimonioșii donatori călduroase mulțumite. — Preot *Alexandru Pop*.

Citiți și răspândiți

„UNIREA”

Cărți & Reviste

P. IOSIF TĂLMĂCEL: *Comunismul demascat*. Săbăoani. 1937. Pagini: 101. Prețul: 10 Lei.

Bolșevismul e o primejdie ce stăruie amenințător în zări și e de datoria noastră să ne lămurim mulțimile asupra acestui flagel infernal. Atât de harnicul păr. Tălmăcel, călugăr franciscan și paroh la Bacău, s'a gândit și la aceasta și s'a apucat de lucru, dându-ne o broșură scrisă pe înțelesul tuturor și cu multă putere de convingere. — Se recomandă de sine.

AL. LASCAROV-MOLDOVANU: *Cruce și naționalism*. (Edit. „Cugetarea”). Pagini: 285. Prețul: 60 Lei.

Problema gingașă a naționalismului, d. Lascarov-Moldovanu o tratează sub fel de fel de aspecte, cu mână de artist inspirat de Evanghelie. Mici întâmplări reale ori imaginare, povestite duios și curgător, slujesc drept temelie pentru a sugera ideea creștină, larg înțelegătoare, a înțelepciunii veșnice privitor la problema cu multiple aspecte a naționalismului. Nu-i o carte de doctrină rigidă și stringentă această operă a d. A. L. M. Dar e mai mult decât atâtea: e o carte de zidire sufletească într'un punct unde atâtea sunt rătăcirile și atâția rătăciții.

SIMION GOCAN: *O fată de caracter*. Oradea. 1938. Pagini: 159. Prețul: 50 Lei.

Nu mai puțin de 51 diferite considerații cari, toate, privesc caracterul în sensul creștin al cuvântului, cuprind cartea păr. Simion Gocan. Limpede, ușor, foarte serios și totuși atrăgător: așa scrie pentru fete autorul care-și închină lucrarea fiicei sale și tovarășelor ei de școală. — Poate fi pusă această carte binevenită în mâna oricăreia dintre copilele noastre fie că va fi încă pe băncile școlii, fie că va fi isprăvit cu școala.

TOMA COCIȘIU: *Școala activă creștină*. Blaj. 1938. Pagini: 32. Prețul: ?

Două lucruri face d. Toma Cocîșiu în această broșură: lămurește, sumar dar temeinic, care-i deosebirea între școala tradițională, stăpânitoare încă în învățământ, și școala activistă, pe care o susține și autorul, alături de autorități cunoscute și recunoscute, și aduce o succintă și prețioasă contribuție pentru părinți, stăruind asupra unor idei cari circulă în toate părțile. — Și cari ar fi bine să fie cunoscute și în lumea părinților români și creștini, adaugem noi. Cătu-i pentru noua metodă a noii școli active: rămâne s'o verifice și introducă pe toată linia marele judecător: timpul.

DUMITRU NEDA: *Foc nestins*. Scurte notițe cu privire la cultul Preasf. Inimi. Blaj. 1937. Pagini: 48 (format 8^o mare). Prețul: 10 Lei.

Pe cât de drag este mărturisitorilor clerului roman cultul Preasf. Inimi, pe atât de odios este multor acatolici. Asta chiar și printre Români. Pentru a contribui la creșterea devotamentului uniților față de Preasf. Inimă și pentru lămurirea tuturor celor de bunăcredință s'a scris acest mic studiu care, afară de câteva pagini dela sfârșit, a văzut mai întâiu lumina tiparului în „Cultura Creștină” de anul trecut.

MLĂDIȚE. *Revista societății de lectură „Timoteiu Cipariu”*. Blaj. 1938. Anul I, Nr. 1 și 2 — Abonament anual de încurajare 100 Lei.

Elevii dela liceul „Sf. Vasile cel Mare” din Blaj fac o nouă și bună încercare de-a avea un organ de publicitate al lor, pentru primele bătăi de aripi pe tărîmul scrisului. Conducerea și răspunderea avându-o d. prof. *Virgil Stanciu*, avem toată încrederea că ceace vor aduce „Mlădițe”-le va fi totdeauna bine selecționat și frumos ticluit, — așa cum e de așteptat dela elevii unui liceu ce are de patron special pe Sf. Vasile cel Mare și de întemeietor pe Petru Pavel Aaron.

Telefonul „Unirii”

Praznicul luminat al Învierii Domnului să trezească la nouă viață creștinească, senină, împăcată, sufletele tuturor colaboratorilor, cititorilor și prietenilor „Unirii”, pe cari îi salutăm, pe toți, cu tradiționalul:

HRISTOS A INVIAT!

G. Oradea. Mulțumim pentru cele trimise. — Urmând sugestia, n'am tradus splendida conferință despre Români a Card. Tisserant. Ne-am fi bucurat însă dacă am fi avut gata pe cea quasi-oficială, promisă. Altfel ne găsim în întârziere față de alte publicații, și conferința însăși, când va veni, nu va mai avea întregul farmec al noutății, resumatele ei fiind mai dinainte răspândite. — Sărbători fericite!

»Porunca Vremii«, București. Eram siguri că noua jumătate de director a Dv. d. N. Crainic, va căuta să-și justifice situația ducând »ceva nou« în paginile în care violența de limbaj începe a fi monotona. Știam, deasemeni, că pentru Dsa, cea mai urgentă poruncă a vremii este harța confesională. Aceasta capătă azi un farmec deosebit prin faptul că, trăim în plină zodie de »pacificare«. Nu ne-a surprins deci și nu ne supără răboiul pe care ni-l declară. Avem chiar o mică satisfacție: a găsit cu cale să ne declare pe noi, »Unirea«, dușmanul nr. 1. Asta-i ceva. O încurajare care aduce cu sine obligația de a ne menține. Stăm deci gata, arma la picior. Așteptăm atacul anunțat. Li atragem însă binevoitoarea atențiune asupra unui lucru, de sine înțeles: să fie corect și demn în discuție. Așa cum a pornit-o, în numărul din 18 Aprilie, nu va ajunge prea departe. Fiindcă metoda e, vorba d-sale, »profund incorectă și nedemnă«. Simple afirmații injurioase și neadevărate, oricât ar fi scrise cu talent, condamnă pe autor, nu pe cel atacat nedrept. Credem că nu e prea mult dacă cerem să fie prezentat cinstit, și combătut apoi, ceea ce scriem noi într'adevăr, nu ceea ce își inchipue ori afirmă d. Crainic! — Și încă ceva, tot în interesul unei discuțiuni civilizate: să nu fie iritacios și d-sa ca de ex. d. Niță Mihai, dela aceeași foaie. Cu ipersensibili ori fănoși nu se poate discuta. Ei ar vrea să găsească în fiecare articol răspuns la toate problemele lumii, și mai ales, să fie toată lumea de a lor părere. Ceea ce nu se poate. Nu se poate discuta, de fiecare dată, cu tot arsenalul științific, cum s'a făcut schisma orientală, cum am ajuns noi Români în apele Bizanțului, ce-a însemnat unirea dela 1700 — acel »monument de rușine« fără de care astăzi, foarte probabil, d. Niță Mihai n'ar fi ajuns să-și vadă numele sub articole românești, fie și de injurături nedrepte — și ce este specific catolic în spiritualitatea românească. Ar face poate mai bine, apropos de aceasta ultimă observație, dacă dânsul, atât de învățat și atât de subțire, ne-ar arăta întâiu în ce stă specificul ortodox al spiritualității românești. Fiindcă, de, se cade să lășăm întâietate religiei dominante. Pe urmă vom mai putea sta de vorbă. Dar numai urban și civilizat. Și cu puținică bună credință!

B. Lugoj. Totdeauna se vor găsi deștepti cari n'au altă treabă decât să caute nod în papură. Ce s-ar face fără această ocupație amuzantă un dom' Matei, de ex.? În general însă, fiți sigur, nici un om de bunăcredință nu poate contesta că participarea Românilor la congresul euharistic mondial, care se va ține la Budapesta, este un adevărat interes național. E datorită noastră de a fi prezenți, și cât mai bine reprezentați, la toate locurile unde se adună neamurile lumii. Fiindcă absenții niciodată nu au dreptate. Aceasta chiar și în poziția, că Ungurii și-ar permite impietatea de-a încerca să strecoare gânduri și gesturi de natură politică în solemnitatea curat religioasă. Cu atât mai mult dacă această bănuială se va dovedi lipsită de temei. Și avem toate motivele s'o credem așa. Trecutul congreselor euharistice, programul lor fixat din afară, voința firească de a atrage participanți din toate țările lumii, sunt garanții de toată încrederea, în această privință. Se confirmă această părere cu declarațiile recente făcute presei de către directorul girant al comitetului organizator al congresului, canonicul S. Mihalovics. »Adesiunile sosite din toate părțile lumii — a subliniat canonicul director — chiar și din ținuturile cele mai depărtate, ne permit să declarăm, în plină conștiință a răspunderii, că reușita congresului este de pe acum asigurată. Trebuie să stabilim că, prin pregătirile făcute, Ungaria a câștigat încrederea lumii întregi. Nimeni dintre Maghiari nu va utiliza acest congres pentru a provoca susceptibilitatea nici unei națiuni. *Congresul este absolut liber de orice politică*: Maghiarii garantează acest lucru. În Ungaria domnește calmul și pacea desăvârșită și țara întreagă va ști primi congresul într'un cadru de demnitate și cu respectul cuvenit...» — Să fim, deci, liniștiți și să nu mai deranjăm cu lămuriri patriotice muncă a celor ce analizează... papura!

Școală țărănească pentru bărbați la Blaj

Despărțământul Blaj al »Astrei« organizează și pentru acest an o Școală țărănească pentru bărbați în scopul de a-i deprinde cu o mai bună orânduire gospodărească.

În programul școlii intră: 1. Cunoștințe generale de agricultură. 2. Pomicultură. 3. Stupărit. 4. Deprinderi creștinești. 5. Cunoașterea legilor țării. 6. Cunoștințe generale de istorie, geografie, literatură. 7. Coruri. 8. Higienea și educație fizică. 9. Organizarea culturală a satului.

Partea practică a programului se va desfășura la ferme pentru ca fiecare să poată cunoaște felul cum se lucrează astăzi pământul.

Cursurile încep în ziua de Joi, 5 Maiu 1938, și durează trei săptămâni. Cursiștii vor avea în tot acest timp locuință și masă gratuită într'un local potrivit. Ei se vor îngriji ca să și aducă rufăria necesară pentru schimb și albituri pentru pat.

Condițiuni de primire: Se primesc tineri gospodari din Târnava-Mică, între 20—30 ani, absolvenți a cel puțin patru clase primare și care sunt proprietari de pământ.

Cererile însoțite de: Carte de botez, Certificat dela Școală despre clasele pe care le are și O dovadă de bună purtare dela preot se vor înainta pe adresa »Despărțământul Astra« în Blaj, până cel mai târziu la 2 Maiu 1938. Apoi fiecare va primi răspunsul dacă a fost primit sau nu.

La sfârșitul cursurilor se vor împărți premii în unelte agricole și cărți acelora care vor fi arătat mai multă sârguință și pricepere.

Nădăduim că bunele rezultate obținute până acum în cadrul acestei școli, vor fi un îndemn pentru toți ca să dea urmare invitației noastre, iar timpul pe care îl vor petrece aci nu va fi un timp pierdut deși școala se deschide în timpul muncilor agricole.

Președinte, Ștefan Manciulea
Secretar, Virgil Stoica

Anunț

Subsemnatul, SEPTIMIU S. MARIAN, profesor la liceul de băieți »Sf. Vasile« din Blaj și artist pictor, absolvent al Șc. de Arte-Frumoase din București (specialitate Pictură și Artă-Decorativă, secția pictură bisericească) și absolvent al Academiei Superioare de Belle-Arte din Roma (Italia), pe baza autorizației eliberată de Onor. Min. Cultelor și Artelor cu No. 32755—1938, angajez spre executare pictură de iconostase precum și pictură murală de biserici în orice tehnică (fresco, tempera).

În eparhia Blajului singurul cu studii speciale de pictură bisericească.

Septimiu S. Marian

pictor-profesor

BLAJ

Piața »Inocențiu Micu« No. 17.

Aviz

Comandați orice obiecte bisericești dela cel mai vestit **Magazin** de odore bisericești: Clopote de orice mărime, din cel mai bun material, cu garanție pe mai mulți ani; Candelabre de bronz; Cruci argintate, toate fabricație proprie Odăjdii sfinte, cu prețurile celea mai solide, dela 3200-4000-4500-5000 Lei, un rând complet; Potire; Cădelnițe; Prapori din postav și mătăasă, dela 1200 Lei în sus.

Vasile Hoza

2-? Sibiu, Piața Principele Carol Nr. 6

FRIDERIC HÖNIG

ARAD, STRADA BARIȚIU 10—21

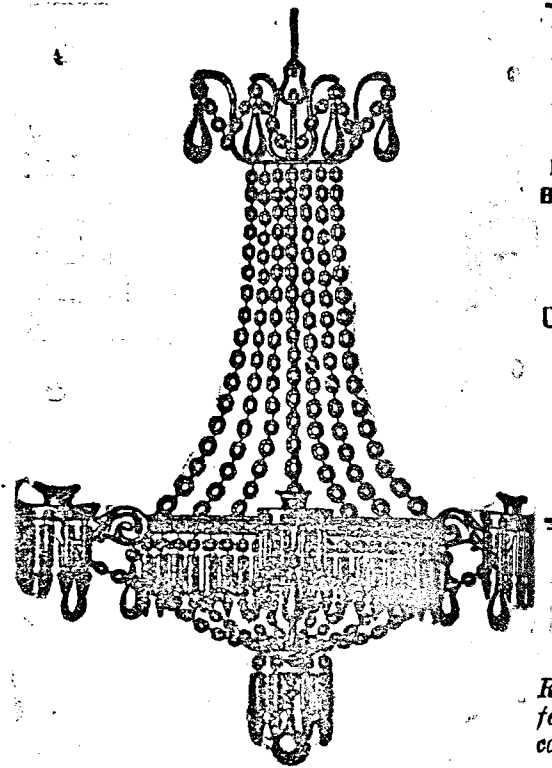
Cea mai veche și mai mare turnătorie de clopote din România.

Fondată
la anul 1840

La comandă fabrică clopote de orice mărime, din cel mai curat bronz pentru clopote, pe lângă garanția mare și cu prefixarea precisă a tonurilor. Invențiile proprii licențiate.



Rechizite și scune de fer pentru clopote. Motoare electrice pentru clopote. — Telefon 376.



Comandați Policandre

la

LIBRARIA ANCA — CLUJ

din sticlă-cristal, în diferite forme pentru bisericile noastre dela

Tot aici găsiți **Sfeșnice** pentru toate mărimile cu 1—3 brațe, **cruci** și cu talpă din lemn, metal, nichel și argint, orice mărime; **Berete** din Klott pt. **Brăe**, (cingulum) pt. teologi, preoți și popl, în diferite lățimi și culori, din **Cădelnițe**, **Chivot**, aurite și argintate, **poțele** pentru altar cu 1—4 clopoșele. **Drumul Crucii** (Calvaria) 14 buc. Icoane

hârtie fine colorate în diferite mărimi. Mare depozit de **Ornate** și **prapori** de hârtie și picturi. Tot soiul de rechizite primare, Cărți de rugăciuni și bisericești, dalioane, rozare și steaguri pentru Reunirea **Mariane**. Teatre și Monoloage populare. **Drumul Crucii** avem gata în lemn de stejar cu cruce și inscripție de 120 X 75 cm. rama, iar 75 X 54 cm. Icoane pictate artistic în oleu. Lucrare artistică toate cele 14 bucăți costă 35.000 Lei.

Cereți catalogul detaliat și ilustrații

TURNATORIE DE CLOPOTE

FRITZ KAUNTZ

foșt

SCHIEB & KAUNTZ

Sibiu — Str. Morilor 2

Livrează clopote de biserică pe garanție de ani îndelungați, turnate din material de prima calitate ca înainte de războiu, efectuate în mod artistic. Experiență îndelungată, de ani de zile, asigură o muncă ireproșabilă și un sunet armonios.

Cereți oferte speciale!

Pe scrisori rog a se indica adresa precisă